

Той се сгуши въ една шубръчка и се вслуша...

— А, вѣтърътъ билъ, — прошепна този пжтъ малко успокоенъ.

Когато всичко стихваше, Драганчо отново се залавяше за работа. Скоро той събра цѣло снопче сжчки и клончета свърза ги съ вжжето и седна върху тѣхъ да почине.

Ето, — замисли се той — ще го види майка му, ще се зарадва, ще припне на срѣща му... Ще вземе дръвцата, и ще ги занесе въ кжщи. Ще накладе огънь, ще сготви обѣдъ: варени картопки, фасулъ чорбица... Той ще седне край огъня и ще се грѣе, грѣе... Майка му ще го гледа, ще го милва и ще му се радва. Послѣ на училището. Тамъ сж сега всичкитѣ дѣца: играятъ, прѣскачатъ се по двора, борятъ се. Той ще имъ разкаже какъ си е набралъ дърва въ държавната гора.

— Тѣ нѣма да ми вѣрватъ, — рече си съ гласъ Драганчо, — но нека питатъ майка ми... Тя ще имъ каже...

И безъ да се бави, той скочи, взе снопчето на грѣбъ и се скри изъ дребния и гжстъ шубракъ, като се озѣрташе на вси страни да го не забѣлѣжи горскиятъ стражаръ. Той бѣше плашило за всички и Драганчо се страхуваше много отъ него.

II

Крачи Драганчо изъ пжтечката, а мислитѣ му се въртятъ въсе около страшния горски. Дали го не дебне отъ нейдѣ! И Драганчо боязливо поглеждаше на страни...

Но ето чува му се кучешки лай. Драганчо застана и се вслуша. Далечъ нейдѣ лаятъ се повтори. Момчето изтрѣпна. Снопчето му се изхлу изъ ржцѣтѣ. Драганчо се хвърли въ единъ храстъ и се скри... Той се сгуши тамъ, като се мжчеше да стане колкото се може по-малкъ... Сърцето му тупкаше бързо-бързо, устата му прѣсѣхнаха... Почака, почака, па стана, грабна обущата си въ ржка, грабна вързопчето, метна го на грѣбъ и припна да бѣга.

Кучешкиятъ лай ту стихваше, ту отново ясно долиташе до Драганча, който все по-силно тичаше...

Боситѣ му крачка се израниха и подкосиха, лицето му поблѣднѣ, гърлото му прѣсѣхна... Най-сетнѣ силитѣ му го